

OKRESNÁ PROKURATÚRA TRENČÍN
Bernolákova 2, 912 50 Trenčín 1

Mesto Trenčín
Mierové námestie 1/2
911 64 Trenčín

Váš list číslo/zo dňa

Naše číslo
Pd 248/25/3309-2

Vybavuje
Mgr. Peter Mikuš

Trenčín
22.08.2025

Vec

Protest prokurátora - mestské zastupiteľstvo prostredníctvom pána primátora mesta

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín podáva podľa § 22 odsek 1 písmeno a) v spojení s ustanovením § 23 odsek 1 a § 27 odsek 1 Zákona číslo 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o prokuratúre“)

protest prokurátora

proti článku 7 odsek 2 Všeobecne záväzného nariadenia mesta Trenčín číslo 10/2016 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzených úsekoch miestnych komunikácií na území mesta Trenčín – schváleného uznesením mestského zastupiteľstva číslo 598 písmeno A) zo dňa 06.07.2016, účinného od 15.03.2017 (ďalej len „VZN“) v znení nasledovných noviel končiac poslednou pod číslom VZN 14/2025, pretože ustanovenie článku 7 odsek 2 VZN je v rozpore s ustanoveniami § 6 odsek 1 Zákona číslo 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej len „Zákon o obecnom zriadení“) k ustanoveniam § 6a odsek 1 Zákona číslo 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej len „Cestný zákon“) s poukazom na ustanovenia 2a odsek 2 a § 3 odsek 1 Zákona číslo 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Antidiskriminačný zákon“).

Podľa § 27 odsek 3 Zákona o prokuratúre navrhujem, aby ste napadnuté ustanovenie VZN zrušili v celom rozsahu a bez náhrady, a to v lehote najneskôr do 90 dní od doručenia protestu prokurátora.

Ak protestu prokurátora nevyhoviete, môže prokurátor podľa § 27 odsek 5 Zákona o prokuratúre k § 45 odsek 4 a § 359 odsek 1 Správneho súdneho poriadku

podať na Správny súd v Banskej Bystrici žalobu na vyslovenie nesúladu všeobecne záväzného nariadenia so zákonom.

Odôvodnenie:

Na základe vykonanej previerkovej činnosti, bolo preskúmaním vyššie uvedeného VZN zistené, že vyššie označené ustanovenie VZN je v súčasnosti nezákonné, a to z nasledovných dôvodov.

Mesto Trenčín pochybilo pri koncipovaní článku 7 odsek 2 VZN, ktorý bol mestským zastupiteľstvom schválený v nasledovnej podobe:

„Na vydanie parkovacej karty podľa odseku 1 písm. a) až h) j) až n) tohto článku má nárok žiadateľ, ktorý nemá v deň podania žiadosti o predaj niektorej parkovacej karty evidovaný voči mestu Trenčín žiadny nedoplatok na miestnych daniach a/alebo poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady. Podanie žiadosti o vydanie parkovacej karty podľa odseku 1 písm. a) až h) tohto článku nie je po úhrade nedoplatku vylúčené. Toto ustanovenie sa nevzťahuje na nedoplatky, ktoré správca dane nie je oprávnený vymáhať v zmysle ustanovení zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Žiadateľ je skutočnosť podľa predchádzajúcej vety povinný preukázať predložením dokladu z Obchodného vestníka.“

Podľa § 6 odsek 1 Zákona číslo 369/1990 Z.z. o obecnom zriadení obec môže vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia; nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa § 6a odsek 1 Cestného zákona (Zákon číslo 135/1961 Zb.) na účely organizovania dopravy na území obce môže obec ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych ciest na dočasné parkovanie motorových vozidiel (ďalej len "parkovacie miesta") a na stanovištia vozidiel taxislužby, ak sa tým neohroží bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem. Parkovacie miesta a stanovištia vozidiel taxislužby musia byť označené zvislými a vodorovnými dopravnými značkami. Vo všeobecne záväznom nariadení obec ustanoví spôsob zabezpečenia prevádzky parkovacích miest, výšku úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel podľa osobitného predpisu, spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia.

Poskytovanie tzv. rezidentských parkovacích kariet obyvateľom s trvalým pobytom na území určitej časti obce (mesta) predstavuje z hľadiska § 6a Zákona číslo 135/1961 Zb. predovšetkým určenie výšky úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel na území obce (mesta). Pokiaľ citované zákonné ustanovenie umožňuje obciam a mestám upraviť výšku úhrady za dočasné parkovanie, je zrejmé, že obce a mestá sú oprávnené určiť rozličnú výšku úhrady za dočasné parkovanie v prípade rozličnej kategórie užívateľov (prípadne vlastníkov alebo držiteľov) motorových vozidiel. Predmetná cenová diferenciácia však nemôže byť prejavom ľubovôle prejavu orgánov územnej samosprávy (aj napriek skutočnosti, že v prípade regulácie úpravy dočasného parkovanie zastávame názor, že ide o výkon

samosprávy obce či mesta), ale musí rešpektovať príslušné všeobecne záväzné právne predpisy, ako aj princíp zásady rovnakého zaobchádzania (princíp zákazu diskriminácie).

Pokiaľ obce a mestá pri poskytovaní tzv. rezidentských parkovacích kariet (ako nimi uvádzanej forme zľavy na parkovnom) obyvateľom s trvalým pobytom na území obce a mesta argumentujú, že poskytovanie rezidentských kariet výlučne osobám, ktoré nemajú voči mestu evidované nedoplatky, je obdobnou právnou situáciou, ako v prípade požiadavky štátu voči žiadateľom o dotácie, granty, o účasť vo verejnom obstarávaní, je nevyhnutné takúto argumentáciu odmietnuť.

Prioritne je poskytovanie dotácií a grantov naviazané na splnenie ďalších podmienok, a to v mnohých prípadoch tzv. kvalitatívnych podmienok (žiadosti o poskytnutie dotácie či grantov posudzujú odborní hodnotitelia z hľadiska kvality), pričom na poskytnutie uvedených dotácií často nie je právny nárok a vo svojej podstate ide o účelom limitované odovzdanie verejných prostriedkov do sféry súkromných osôb. Z uvedeného plynie, že podmienky, ktoré musí žiadateľ o dotáciu splniť, reflektujú primárne povahu inštitútov spojených s nakladaním s verejnými prostriedkami obcí, samosprávnych krajov a štátu tretími subjektmi a v širšom zmysle sú vyjadrením podmienok hospodárnosti nakladania s verejnými financiami. Nedoplatky, resp. dlh voči štátu má v danom prípade za následok vylúčenie uvedenej žiadosti.

Naproti tomu v prípade poskytovania rezidentských kariet, ktoré sú formou poskytovania verejných služieb parkovania ich adresátom (žiadateľom), ide o určenie (rôznej) výšky úhrady za dočasné parkovanie, kedy je cena za poskytnutie parkovacej karty určená aj s prihliadnutím na ustanovenia zákona čísla 18/1996 Z. z. o cenách. Ide tak o odplatné poskytnutie služby obce či mesta v podobe možnosti dočasného parkovania motorového vozidla (poskytnutie služby za protihodnotu), a nie o poskytnutie dotácie, grantov, nenávratného finančného príspevku, či inej peňažnej hodnoty zo strany štátu, ktoré nie je naviazané na materiálnu protihodnotu (napr. splnenie projektového zámeru na podklade poskytnutej dotácie, ktoré nie je možné chápať ako materiálnu protihodnotu, ale ako splnenie zmluvnej povinnosti subjektu voči štátu, dotácia sa použije na úhradu nevyhnutných nákladov spojených s konkrétnou činnosťou žiadateľa).

Podľa § 2a odsek 2 Antidiskriminačného zákona priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

Podľa § 3 odsek 1 Antidiskriminačného zákona každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní.

V tejto súvislosti osobitne poukazujem na relevantnú právnu úpravu obsiahnutú v Antidiskriminačnom zákone, konkrétne na ustanovenie § 2a odsek 2, § 2a odsek 3, resp. na § 3 odsek 1, podľa ktorého *každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych*

vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní.

V prípade, ak obce (mestá) pri poskytovaní tzv. rezidentských kariet (ako forme určenia výšky úhrady za dočasné parkovanie) rozlišujú medzi obyvateľmi s trvalým pobytom, ktorí nemajú evidované nedoplatky voči obci, resp. mestu a obyvateľmi s trvalým pobytom, ktorí majú evidované nedoplatky voči obci, resp. mestu ide o priamu diskrimináciu, realizovanú formou svojvoľného vymedzenia podmienky poskytovania služby, ktorá nemá oporu v zákone a má za účinok zamedzenie jej poskytnutia.

Nemožno tak hovoriť o tzv. nepriamej diskriminácii (§ 2a odsek 3), nakoľko v danom prípade totiž VZN nie je navonok neutrálnym predpisom, ale naopak priamo v homogénnej skupine obyvateľov s trvalým pobytom vytvára dve podskupiny osôb, pričom ide o osoby, ktoré sú v porovnateľnej situácii, a preto nie je možné posudzovať kritéria podľa § 2a odsek 3 vety za bodkočiarkou Antidiskriminačného zákona. Právna situácia uvedených osôb je pre účely posúdenia dodržania zásady rovnakého zaobchádzania daná statusom fyzických osôb naviazaným na *trvalý pobyt* v obci (meste). Naviazanie podmienky neexistencie nedoplatkov voči obci (mestu) k možnosti ekonomicky výhodnejšej výšky úhrady za dočasné parkovanie motorového vozidla v porovnateľnej situácii (status osoby spočívajúci v trvalom pobyte na území mesta) porušuje zákaz diskriminácie z dôvodu iného postavenia fyzickej osoby (ako aj z dôvodu majetku fyzickej osoby).

Určenie výšky úhrady za dočasné parkovanie v zmysle ustanovenia § 6a Cestného zákona musí byť naviazané na také jasné, zrozumiteľné, a predvídateľné kritériá, ktoré nachádzajú svoje opodstatnenie vo vzťahu k jednotlivým fyzickým osobám z pohľadu ich statusu vo vzťahu k danej obci (mestu), prípadne vzťahujúcim sa k uvedenému motorovému vozidlu (iná výška úhrady za dočasné parkovanie v prípade rozličnej kategórie motorových vozidiel).

Pokiaľ sa obec, resp. mesto rozhodne upraviť výšku úhrady za dočasné parkovanie udelením tzv. rezidentskej parkovacej karty (vo väčšine prípadov jednorazová úhrada s platnosťou na obdobie jedného roka), musí ísť o určenie jednotnej výšky úhrady za dočasné parkovanie pre všetky osoby v porovnateľnej situácii.

Uvedené sledované ciele mesta v rámci vyššie citovaného ustanovenia VZN možno označiť nielen za tzv. skryté trestanie, ale aj skrytý spôsob vymáhania nedoplatkov, kedy je z dôvodu neúmerného ekonomického zaťaženia rezident s nedoplatkami voči mestu fakticky nútený vykonať úhradu predmetných nedoplatkov. Primárne je však vymáhanie nedoplatkov upravené prostredníctvom inštitútov výkonu rozhodnutia a pod.

Užívanie vlastného majetku (nehnutelnosti) osoby s trvalým pobytom v obci, ktorá je vlastníkom motorového vozidla (a nedisponuje možnosťou parkovať motorové vozidlo na vlastnom alebo inom ako VZN vymedzenom pozemku) je v takom prípade *de facto* naviazané iba na povinnosť úhrady ceny za dočasné parkovanie motorového vozidla, ktorého výška je určená takýmto podzákonným všeobecne záväzným právnym predpisom.

V uvedenom prípade tak nejde o právne rovnocenný vzťah medzi obcou (mestom) a užívateľom motorového vozidla, čo zvýrazňuje nevyhnutnosť dodržiavania ustanovení antidiskriminačného zákona (v spojení s ustanovením § 6a Cestného zákona). Inak povedané, obce/mestá nemôžu svoje vrchnostenské postavenie, ktoré sa pretavuje do rozhodovania v oblasti verejnej správy (napríklad v oblasti miestnych daní), kedy autoritatívne rozhodujú o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, vrátane povinnosti peňažného plnenia voči obci, spájať a zamieňať s poskytovaním verejnej služby spočívajúcej v umožnení dočasného parkovania, ktorej právna úprava podľa § 6a Cestného zákona upravuje samostatnú (a od oblasti správy miestnych daní) izolovanú oblasť spoločenských vzťahov.

Obce a mestá nie sú oprávnené uvedeným spôsobom *de facto* ako cenu za dočasné parkovanie stanoviť hodnotu rezidentskej parkovacej karty spolu s úhradou nedoplatkov na miestnych daniach (prípadne iných nedoplatkov voči obci či mestu).

Napriek skutočnosti, že uvedené osoby majú možnosť aj úhrady za dočasné parkovanie v inej výške, uvedená podmienka (vydanie rezidentskej karty osobám s trvalým pobytom, ktoré nemajú evidované nedoplatky) je stále súčasťou VZN vybraných obcí a miest, pričom takto stanovená cena (ktorá v sebe *de facto* zahŕňa aj cenu úhrady nedoplatkov evidovaných voči obci a mestu) nepredstavuje ekvivalent protihodnoty za poskytnutú službu, naopak je neprípustným vynucovaním plnenia záväzkov mimo zákonom ustanovený režim, ktorý ich vynucovanie zo strany jednotiek územnej samosprávy má implikovať.

V neposlednom rade nie je ojedinelé, že vydanie tzv. rezidentskej parkovacej karty v sebe zahŕňa nielen zľavu z výšky úhrady za dočasné parkovanie, ale je s ním spojené aj oprávnenie zastaviť a stáť vo vymedzenej (rezidentskej) zóne, čo tiež treba vnímať ako ďalší prvok znevýhodnenia určitej podmnožiny vymedzenej skupiny obyvateľstva.

Sumárne možno preto uzavrieť, že obce a mestá nie sú pri vydávaní tzv. rezidentských a iných parkovacích kariet ako určení osobitnej výšky úhrady za dočasné parkovanie v zmysle ustanovenia § 6a Cestného zákona oprávnené stanoviť podmienku neexistencie nedoplatkov (dlhov) voči obci (mestu), a preto predmetné ustanovenie VZN predstavuje porušenie citovaných ustanovení antidiskriminačného zákona v spojení ustanovením § 6a Cestného zákona.

Za takto zisteného skutkového stavu považujem podanie protestu prokurátora proti článku 7 odsek 2 VZN za dostatočne odôvodnené, kedy vyššie označené ustanovenie bude potrebné zrušiť v celom rozsahu a bez náhrady.

Mgr. Peter Mikuš
prokurátor